

Trektocht 11 en 12 september 1999.

Zeven uur, op dit voor een zaterdag onzalig-vroege uur startte alweer de moeder aller tochten, de jaarlijkse tweedaagse trektocht. De meeste deelnemers zijn het al wel gewend. De tocht speelde zich dit jaar af in de buurt van Vielsalm, Ville Du Bois, waar onze autokaravaan rond 9u30 arriveerde. Het had later kunnen zijn want de wagen van Hendrik en Anita was al lang voor we daar aankwamen met een venijnig flikkerend lichtje aan het schreeuwen om meer benzine en moest bijna zuiver op karakter verder rijden. Benzinestations zijn vrij schaars in de regio.

Na de wagens over vertrek en tussenstation te hebben verdeeld kon de tocht eindelijk beginnen. Uitgelaten beklom Leon alles wat het beklimmen waard was, ladders, boomhutten en zelfs op een achteloos neergeplante menhirtje wat hem de titel Menhir Leon opleverde.

Het weer was prachtig en 's middags konden we ons in de zon aan een klaterend beekje neervlijen in het malse gras om een hapje te eten. De echte trektochters haalden hun gasvuurtjes boven en begonnen worstjes te bakken en koffie te zetten. Toen mijn worstje op was bleek mijn gamel te vetzig om zo mee te nemen maar een bereidwillige Jef, die een eindje stroomopwaarts zat, liet zijn schuursponsje te water dat met de stroom zachtjes naar mij toe kwam gedreven, kwestie van niet onnodig over en weer te moeten lopen.

Terug op weg wandelden we in een landschap typisch voor deze streek met glooiende weiden afgezoomd met bossen. Toen we een bouwwerf tegen kwamen met een bord "tpalm" legde An onmiddellijk de link met palm, palmtakje, Palmzondag, Pasen, Kerstmis, kerstbier, kerstpalm, Palm. Maar helaas, geen Palm uren in het rond, wel een bouwvakkerswc dat door de dames druk bezocht werd.

Volgens Eddy, onze gids met zijn onafscheidelijke stafkaart, stapten we te snel en zouden we te vroeg aankomen. We temporiseerden, stopten geregeld en kregen steeds maar terug dorst van dat vorige drankje. Desondanks kwamen we toch te vroeg op de camping en moesten we wachten tot de receptie open ging alwaar een joviale nederlander ons in ontvangst nam. Eén van de problemen die we nog moesten oplossen was dat de kantine sloot om 19 u wat veel te vroeg was voor ons, doch mits enig onderhandelen was men bereid open te blijven tot 22 u.

Voor we tenten gingen rechtzetten gingen sommigen nog wat drinken en het is toen dat lepe Eddy en lepe Dirk één van hun argeloze medetochters hebben ontvoerd en met hem 44 km hebben rondgereden.

Die avond hebben we nog iets beleefd dat we waarschijnlijk nooit meer zullen meemaken. Half september, in de Ardennen rond 19 u 's avonds hebben we daar rondgezwommen in het openluchtzwembad. Niemand had een zwembroek bij, enkel Anita had een badpak en zij was dan ook de enige dame die mee ging zwemmen. Trouwens het hoeft niet persé een "zwem"-broek te zijn om zedig te kunnen zwemmen. (Dit terzijde om bij de lezer geen misverstanden te creëren). Een schuif-af-je kon de pret maar groter maken. Pogingen om piramides te maken mislukten, waarschijnlijk omdat de onderste laag zijn adem niet lang genoeg kon inhouden.

Etenstijd. Terwijl wij ons rot amuseerden in dat zwembad hadden An en Maria toastjes gemaakt en de soep van Jos M. stond te pruttelen. Anita en Hendrik hadden het meest originele gerecht. Zij namen een kilo nog bevroren rijst met goulash, deden dat in een te kleine pot zodat ze amper konden roeren en plaatsten dat op hun vuurtje. Na lang genoeg sukkelen was het gerecht klaar: aangebrande rijst met ijsblokjes. Gelukkig hadden zij een bidonnetje van 5 liter wijn bij wat ruim voldoende was om alles door te spoelen. Dan maar liever de pannenkoeken van An en Maria, die deskundige geflambeerd werden door Jos M. (de pannenkoeken, natuurlijk).

Eens alles opgeruimd, het was dan al donker, togen we naar de kantine die maar tot 10 u open bleef. Maar als de KWB goed op dreef komt denkt men niet meer aan sluiten. Dank zij de GSM van Wim konden we nog 12 deelnemers voor de startavond doorbellen naar Hugo, onze voorzitter, die wegens werkomstandigheden moest thuisblijven. (Naderhand bleek dat Hugo deze opgave onder het grootste voorbehoud had overgemaakt aan de bevoegde persoon omdat we volgens hem niet echt overtuigend overkwamen.)

Het was al 12 uur door toen de uitbater ons met spijt in het hart zag vertrekken naar onze tentjes. Een drietal zeer moedige gasten deden nog een avondwandeling en konden genieten van een prachtige sterrenhemel (de Melkweg was perfect zichtbaar).

's Anderendaags om 7.30 u stonden we op. De één al wat vlotter dan de ander. Het ontbijt werd verorberd, de een al wat vlotter dan de ander. De tentjes afgebroken en de auto's naar het eindpunt Sankt Vith, gebracht. Tot grote opluchting van Hendrik was er onderweg wel een tankstation. Hendrik heeft nooit geweten dat in zijn auto zoveel naft kon.

Het was heet die dag en we kregen een aantal schier eindeloze hellingen voor de voeten geschoven. Anita kreeg het moeilijk met bleinen onder de voeten en adem te kort maar viel nog liever dood dan op te geven. Van compassie nam Red haar rugzak over die dan maar noodgedwongen buikzak werd. Het was zo heet dat al onze drankvoorraad stilletjes aan opraakte. Een levendige handel in allerlei soorten water onstond. Op een gegeven moment zien we een paard in de wei staan dat sommigen alweer aan Palm deed denken en zie, even verder komen we de drankgelegenheid Alte Muhle in Wiesenbach tegen, net op tijd om op het terras onze grote dorst te lessen. Danny vroeg aan de kelnerin in het Duits of ze wist wat een eskimo was. Natuurlijk niet, en Danny legde uit dat dit Schweppes en appelsiensap in "ein teufelglas" is. De kelnerin fikste het klaar en zette de drank voor Danny neer die terstond van puur genot het glas in stukken vaneen kneep hetgeen zeer geapprecieerd werd door degenen die naast hem zaten. Een verschrikkelijke ravage en als beloning kreeg hij een nieuw glas.

Rond 18 u zat de tocht erop en kwam er een einde aan het stappen door de prachtige natuur. Volgens de meesten was dit de mooiste tocht die we al gedaan hadden. Het mooie weer kon dit enkel maar bevestigen. Na de verplichte groepsfoto vertrokken we naar huis. Even voor de snelweg deden we nog even een terras want Paul moest nog zorgen voor de prijsuitreiking. Onder het nuttigen van mini-pintjes lauw bier zette hij zich onder onze kritische blikken aan het rekenen en even later wist iedereen wat zijn bijdrage in de onkosten was.

In het besef dat zo'n trektocht steeds onbetaalbaar is werd met de glimlach betaald en konden we enkel nog Eddy bedanken voor het mooie parcours en de perfecte organisatie.

Tot volgend jaar.

HT & J